

การพัฒนาแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษา แบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย

The Development of Learning Experience Model to Enhance Whole Language Skills Approach in Early Childhood

ปรีชมน กาลพัฒน์¹

นิราศ จันทระจิตร²

ไพบุลย์ บุญไชย³

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพและปัญหาด้านการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย 2) พัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย และ 3) ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ได้แก่ ครูผู้สอนปฐมวัย และนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 2 ปีการศึกษา 2556 ประกอบด้วย ข้อมูลพื้นฐานจากแบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย โดยครูผู้สอนปฐมวัย จำนวน 260 คน จากการสัมภาษณ์ จำนวน 10 คน จากสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 10 คน ทดลองรูปแบบ จำนวน 35 คน และนักเรียนกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาประสิทธิผลรูปแบบ จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) คู่มือการจัดประสบการณ์ตามแนวทางของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย 2) แบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 24 ข้อ 3) แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อ และ 4) แบบสอบถามความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบสมมุติฐานโดยใช้ t-test (Dependent samples)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน สภาพการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาและข้อมูลทักษะภาษาแบบองค์รวมของเด็กปฐมวัย พบว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ยังมีปัญหาและต้องการพัฒนาเพิ่มขึ้น โดยรวมอยู่ในระดับมาก การกำหนดนิยามพฤติกรรมบ่งชี้ในองค์ประกอบของทักษะทางภาษาแบบองค์รวม พบว่า ทักษะทางภาษาควรประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบองค์รวม ควรจัดประสบการณ์ทางภาษาให้มีความหมายกับผู้เรียน ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียนรายบุคคล

¹ คุชฌีบัณฑิต สาขาวิชาานวัตกรรมหลักสูตรและการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

เพื่อจะได้เรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้กิจกรรม การเรียนรู้ที่มีความท้าทาย จูงใจให้ร่วมปฏิบัติ และสามารถประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ส่วนแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบองค์รวมของผู้เรียนให้บรรลุผลนั้น ควรจัดประสบการณ์โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ได้แก่ กรอบแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมสังคมของไวทโกตสกี การจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานการจัดการประสบการณ์ภาษาแบบธรรมชาติ การจัดประสบการณ์แบบเรกจิโอ เอมีเลีย และแนวคิดการจัดประสบการณ์แบบไฮสโคป

2. การสร้างและทดลองใช้รูปแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า รูปแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมมีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ และ 4) การวัดและประเมินผล โดยมีกระบวนการจัดการประสบการณ์ตามขั้นตอนการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นการสร้างความสนใจ 2) ขั้นเผชิญสถานการณ์ 3) ขั้นลงมือปฏิบัติ 4) ขั้นแลกเปลี่ยนและสรุปความรู้ และ 5) ขั้นการประยุกต์ใช้และประเมินผล ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญพบว่า รูปแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ มีความเหมาะสมระดับมาก

3. การศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า 1) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบมีทักษะทางภาษาทั้งองค์รวมและรายด้านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบมีความพึงพอใจต่อประสบการณ์การเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก และ 3) ความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การจัดการประสบการณ์การเรียนรู้ , ทักษะทางภาษาแบบองค์รวม, เด็กปฐมวัย

Abstract

The research purposes were : 1) To study problem and current state of learning experience management for a whole language skills of early childhood, 2) To develop the learning experience management model to enhance a whole language skills of early childhood, and 3) To study the effectiveness of learning experience management model to enhance whole language skills for early childhood . The samples and target group were used in this study comprised of 260 kindergartener, including interviewing and observing for learning management with the target group of 10 kindergarteners from schools under the Office of Surin Primary Educational Zone 2, in the academic year of 2013, and the samples of 35 students those were provided for trying-out of learning management model. Including of 20 students for implementing to find out the effectiveness model., The instruments using for the research were as : 1) Model of learning experience to enhance whole language skills for kindergartners, 2) The whole language skills test for kindergartners, which comprised of 24 items, 3) The scale for assessing satisfaction with activities in learning experiences model, for 10 item scales, and 4) The questionnaire for checking kindergarteners in opinions of

learning experiences management to enhance whole language skills for kindergartners. The statistics using in this research were included of percentage, mean, standard deviation, and t-test (Dependent Sample) was employed in hypothesis testing.

The results of the research found that :

1. In studying and analyzing for base line information about current state of learning experience management and whole language skills of the relevant kindergartners, found that management of learning experience to enhance language skills had the problems and need to improve more highly. For providing element of whole language skills were included of 4 skills, such as listening, speaking, reading and writing skills. Whereas, the approach and strategies for improving of whole language skills, should support with meaningful experiences and use more variety of activities, that suitable with individual differences of learners and obtained learning effectively. Furthermore, learning experiences should be challenged, motivated in practice, and attained successfully with themselves. Beyond, the approach of improving language skills effectively, should apply and integrate of concerned theories and ideas in constructing for the learning experience model, such as conceptual framework of Piaget 's intelligence theory, Vygotsky's Sociocultural learning theory, Brain-Based learning theory, Reggio Emilia approach, and High Scope approach.

2. For construction and trying-out of prototype model for learning experience management model in enhancing whole language skills of kindergartners was found that the prototype model composed of four elements, they are : 1) principles of model, 2) objectives of model, 3) steps for providing of learning experience, and 4) assessment of learning experience. Proceeding of Learning process designed for improving language skills were consisted of five steps, such as : 1) engagement, 2) confrontation of events, 3) acting in real situation, 4) reciprocation and conclusion, and 5) application and assessment. Accordingly, for the result of experts evaluating in quality and appropriateness of model was found at a high level.

3. Studying for the effectiveness of learning experience management model to enhance whole language skills of kindergartners, found that : 1) the kindergartners who learned based on that model showed a higher of whole language skills, in overall and each aspect, than before learning at the level .05 of significance. 2) the kindergartners who learned based on that model had learning satisfaction according to improved language experiences learning, for overall at a high level, and 3) The opinions of teachers who implemented that learning experience model had overall satisfaction in management of learning experience at the high level

Keywords : Learning Experience , Whole Language Skills , Early Childhood

บทนำ

ภาษานับได้ว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้โลกรอบตัวของเด็กตั้งแต่แรกเกิด เด็กปฐมวัยเป็นวัยที่มีการเจริญเติบโตและสามารถพัฒนาทุกด้านได้อย่างเต็มตามศักยภาพโดยเฉพาะอย่างยิ่งพัฒนาการทางภาษาเจริญงอกงามอย่างรวดเร็ว (กรวิภา สรรพกิจจานง. 2548 : 1) สภาพปัจจุบัน พบว่า ครูมีความสับสนในการจัดประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยอย่างเห็นได้ชัด โรงเรียนบางแห่งมีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนว่าหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ไม่สอนการอ่านเขียน จึงละเลยการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษา สำหรับเด็กปฐมวัย ในขณะที่โรงเรียนบางแห่งจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาที่เน้นทักษะภาษาเช่นเดียวกับสอนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองที่ขาดความเข้าใจเรื่องการพัฒนาเด็กโดยรวม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. 2554 : 9) ซึ่งการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่ไม่สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ที่เน้นการเตรียมความพร้อมและการพัฒนาเด็กตามธรรมชาติการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ตรงที่หลากหลายมุ่งเน้นกระบวนการมากกว่าเนื้อหาวิชาการ

แนวทางแก้ไขและพัฒนาเด็กปฐมวัยให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างต่อเนื่องนั้นจำเป็นต้องอาศัยการปฏิบัติที่เหมาะสมกับพัฒนาการการปฏิบัติที่เหมาะสมกับพัฒนาการทางภาษาเพื่อให้เด็กได้เชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวันของเด็ก (ภิญญาตาพัชญ์ เพ็ชรรัตน์. 2551 : 40) จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ในการที่จะพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัยขึ้นมาเพื่อแก้ไขปัญหาเพราะรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เป็นทางเลือกหนึ่งของครูผู้สอนปฐมวัยสามารถที่จะนำมาใช้เป็นกระบวนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนในชั้นเรียน (ภัทรตรา พันธุ์สีดา. 2551 : 3)

แนวคิดหลักที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความสำคัญและเชื่อมโยงกับหลักพัฒนาการและการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัย ได้แก่ ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ เชื่อว่า การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยเกิดจากการเรียนรู้จากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมพัฒนาการของเพียเจท์ในขั้นที่ 2 เป็นขั้นก่อนการคิดเป็นรูปธรรม เด็กอายุ 2-7 ปี วัยนี้มีพัฒนาการทางด้านภาษาโดยเริ่มพูดเป็นประโยคและเรียนรู้คำต่างๆ เพิ่มขึ้น ใช้ภาษาเพื่อช่วยในการแก้ปัญหาได้ เช่น สามารถเล่นบทบาทสมมติได้ (สุรางค์ ไคว่ตระกูล. 2548 : 213-214)

ส่วนทฤษฎีการเรียนรู้ด้านวัฒนธรรมทางสังคมของไวโกตสกี เชื่อว่า ครอบครัวผู้ใหญ่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา เด็กเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ทางภาษา และจะเข้าใจภาษาได้ดีหากเป็นเรื่องใกล้ตัวและมีความหมายกับตัวเด็ก (ภิญญาตาพัชญ์ เพ็ชรรัตน์. 2551 : 39) แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน คือ การใช้ความรู้ที่เกี่ยวข้องกับสมองมาออกแบบกระบวนการเรียนรู้เพื่อเพิ่มศักยภาพสูงสุดในการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องแนวการจัดประสบการณ์ภาษาแบบธรรมชาติ ซึ่งเป็นการจัดประสบการณ์แบบองค์รวมทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยไม่แยกออกจากกัน (กุลยา ตันติผลาชีวะ. 2545 : 118-119) สอดคล้องการเรียนรู้ทางภาษาของเด็กปฐมวัยเกิดจากการสื่อสารด้วยการใช้ภาษาศิลปะ การจัดประสบการณ์ตามแนวทางของเรกจิโอ เอมีเลีย มีหลักการสำคัญ คือ การเรียนรู้ของเด็กนั้นจะต้องเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกถึงความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกความต้องการผ่านการใช้สัญลักษณ์ซึ่งก็คือภาษาศิลปะ เด็กมีการแสดงตัวตน แปลความหมายที่ได้จากการเรียนรู้ที่ได้ด้วยการสื่อภาษา (สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์. 2551 : 61) และสอดคล้องกับแนวคิดการจัดประสบการณ์แบบไฮสโคปที่เน้นการเรียนรู้ด้วยการลงมือกระทำผ่านมุมประสบการณ์หรือศูนย์การเรียนรู้ที่หลากหลายด้วยวัสดุอุปกรณ์และกิจกรรม ที่เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย ตลอดจนใช้ภาษาในการสื่อความหมายภายใต้ การสนับสนุนจากผู้ใหญ่ (วรนาท รักสกุลไทย. 2551 : 73)

ผู้วิจัยจึงสนใจพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัย โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้กระบวนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาที่มีประสิทธิภาพสามารถนำไปปรับใช้ในบริบทและสถานการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องและสนองตอบพัฒนาการและธรรมชาติของผู้เรียนระดับปฐมวัยต่อไป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาด้านการจัดประสบการณ์ทางภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัย
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัย
3. เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรในการวิจัย ได้แก่ นักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนในเขตอำเภอรัตนบุรี เครือข่ายที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสุรินทร์ เขต 2 จากโรงเรียน 15 โรงเรียน จำนวน 20 ห้องเรียน จำนวน 360 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โรงเรียนบ้านแก “แกศึกษาวิทยา” จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 20 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการจับสลาก

การดำเนินการวิจัย

ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานเพื่อกำหนด นิยามพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย และกรอบแนวคิดโครงสร้างรูปแบบการจัดประสบการณ์

ระยะที่ 2 การสร้างและทดลองรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย

ระยะที่ 3 การศึกษาประสิทธิภาพของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม เรื่อง การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย
2. แบบสัมภาษณ์ครูปฐมวัย เรื่อง รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย
3. แบบบันทึกพฤติกรรมเด็กปฐมวัย
4. คู่มือการจัดประสบการณ์ตามแนวทางของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย
5. แบบทดสอบวัดทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 24 ข้อ มีค่าความยากง่ายรายข้อระหว่าง 0.29 ถึง 0.79 มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 0.26 ถึง 0.73 และมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (r_{cc}) เท่ากับ 0.82

6. แบบสอบถามวัดความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อ
7. แบบสอบถามความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 7 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัยระหว่างก่อนและหลังการจัดประสบการณ์ด้วยสถิติทดสอบ t-test (Dependent samples)
2. วิเคราะห์ความพึงพอใจของเด็กปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย
3. วิเคราะห์ความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน สภาพการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาและข้อมูลทักษะภาษาแบบองค์รวมของเด็กปฐมวัย พบว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย ยังมีปัญหาและต้องการพัฒนาเพิ่มขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก การกำหนดนิยามพฤติกรรมบ่งชี้ในองค์ประกอบของทักษะทางภาษาแบบองค์รวม พบว่าทักษะทางภาษาควรประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบองค์รวมควรจัดประสบการณ์ทางภาษาให้มีความหมายกับผู้เรียนส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียนรายบุคคลเพื่อจะได้เรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความท้าทายสูงให้ร่วมปฏิบัติและสามารถประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ส่วนแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบองค์รวมของผู้เรียนให้บรรลุผลนั้น ควรจัดประสบการณ์โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ได้แก่ กรอบแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ทฤษฎี การเรียนรู้ทางวัฒนธรรมสังคมของไวทือตสกี การเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน การจัดประสบการณ์ภาษาแบบธรรมชาติ การจัดประสบการณ์แบบเรกจิโอเอมีเลีย และแนวคิด การจัดประสบการณ์แบบไฮสโคป

2. การสร้างและทดลองใช้รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมมีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และ 4) การวัดและประเมินผล โดยมีกระบวนการจัดประสบการณ์ตามขั้นตอนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นการสร้างความสนใจ 2) ขั้นเผชิญสถานการณ์ 3) ขั้นลงมือปฏิบัติ 4) ขั้นแลกเปลี่ยนและสรุปความรู้ และ 5) ขั้นการประยุกต์ใช้และประเมินผล ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบ โดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ มีความเหมาะสมระดับมาก ($\bar{x} = 4.48$, S.D. = 0.47)

3. การศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า 1) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบมีทักษะทางภาษาทั้งองค์รวมและรายด้านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบมีความพึงพอใจต่อประสบการณ์การเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=2.70$) และ 3) ความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.44$)

อภิปรายผล

รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น สามารถอภิปรายผล ดังนี้

1. การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน สภาพการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาและข้อมูลทักษะภาษาแบบองค์รวมของเด็กปฐมวัย พบว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษา สำหรับเด็กปฐมวัย ยังมีปัญหาและต้องการพัฒนาโดยรวมอยู่ในระดับมาก การกำหนดนิยามพฤติกรรมบ่งชี้ในองค์ประกอบของทักษะทางภาษาแบบองค์รวม พบว่า ทักษะทางภาษาควรประกอบด้วยความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของเด็กปฐมวัย 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน สำหรับแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบองค์รวม ควรจัดประสบการณ์ทางภาษาให้มีความหมายกับผู้เรียนส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับความแตกต่างของผู้เรียนรายบุคคล เพื่อจะได้เรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีความท้าทาย จูงใจให้ร่วมปฏิบัติ และสามารถประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ส่วนแนวทางการพัฒนาทักษะทางภาษาแบบองค์รวมของผู้เรียนให้บรรลุผลนั้น ควรจัดประสบการณ์โดยประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎี การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ได้แก่ กรอบแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมสังคมของไวท์ฮอตส์กีการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐานการจัดประสบการณ์ภาษาแบบธรรมชาติ การจัดประสบการณ์แบบเรกจิโอ เอมีเลีย และแนวคิดการจัดประสบการณ์แบบไฮสโคป การที่สภาพการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในระดับปฐมวัยที่ยังประสบปัญหาด้านคุณภาพ ในการจัดประสบการณ์และส่งผลต่อทักษะภาษาของผู้เรียนในระดับนี้ อาจเนื่องมาจากความพร้อมในบริบทของขาดความเข้าใจในการจัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมสร้างทักษะทางภาษาที่มีคุณภาพยังไม่สอดคล้องกับธรรมชาติและพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ซึ่งแนวทางการจัดประสบการณ์เสริมสร้างทักษะทางภาษาให้บรรลุผลนั้น ควรให้เด็กปฐมวัยได้เรียนผ่านการละเล่นหรือแสดงออกในสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง หรือการแสดงบทบาทหรือการปฏิบัติที่มีการเสริมแรงจากคนใกล้ชิดหรือผู้ปกครองมีบทบาทในการสนับสนุนให้เด็กได้เรียนรู้ภาษามากกว่าผู้อื่น (Morgan, Bonamo and Travis, 1995 ; cited in Cook and Cook, 2010 : 264) ขณะที่ Harmer (2007 : 69) เห็นว่า การเรียนรู้ภาษาที่ดีจะต้องผ่านสถานการณ์ที่ใช้การสื่อสารกับผู้อื่นที่เป็นบริบทของเหตุการณ์จริงเพราะผู้สนทนามีโอกาสที่จะใช้ภาษาสื่อความหมายของข้อมูลข่าวสารที่ต้องการนำเสนอให้ผู้อื่นรับรู้อย่างต่อเนื่องเป็นการเชื่อมโยงกับความถูกต้องของภาษาที่ใช้ ส่วนการเลือกใช้กรอบแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญ และเป็นปัจจัยเงื่อนไขที่เอื้อต่อการเสริมสร้างประสิทธิภาพการจัดประสบการณ์ด้านภาษาของเด็กปฐมวัย ดังนี้ (1) แนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ เป็นการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนใช้กระบวนการปฏิบัติเพื่อสร้างความคิดรวบยอดใหม่โดยใช้ความคิด ความรู้ในขณะนั้น เชื่อมโยงกับความรู้และประสบการณ์เดิมจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนสร้างแบบแผนความรู้ขึ้นเองแทนที่จะใช้วิธีการรับมาจากผู้สอนอย่างเดียวมีการเรียนรู้ผ่านกระบวนการรู้คิดและกระบวนการทางสังคม (Woolfolk, 2010 : 314) (2) ทฤษฎีการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมสังคมของไวท์ฮอตส์กี เชื่อว่า ZPD หรือ Zone of Proximal Development ที่หมายถึงขอบเขตอาณาบริเวณที่การเรียนรู้ของบุคคลจะพัฒนาไปถึง หรือช่วงความห่างด้านความสามารถทางปัญญา ด้านการรู้คิดในการเรียนหรือแก้ปัญหาของผู้เรียนที่จะทำได้หรือบรรลุผลการจัดกิจกรรมสนับสนุนหลักการ ZPD ของ

ไวก็อตสกี ได้แก่ การสร้างปฏิสัมพันธ์ที่เหมาะสม การจัดให้ผู้เรียนใช้กระบวนการร่วมมือในการเรียนรู้โดยใช้การสนับสนุนช่วยเหลือเพียงเล็กน้อย ซึ่งในบางบริบทของการเรียนรู้ผู้สอนไม่จำเป็นต้องใช้การจัดการเรียนแบบขั้นนำผู้เรียนก็ได้ (Santrock. 2008 : 338) (3) แนวคิดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน (Brain Based Learning) เป็นการเรียนรู้ที่ใช้โครงสร้างหน้าที่ของสมองเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การจัดประสบการณ์สอดคล้องกับพัฒนาการของสมองแต่ละช่วงวัย (Caine and others. 2009 : 5) (4) แนวคิดการจัดประสบการณ์ภาษาแบบธรรมชาติเป็นการเรียนรู้ผ่านธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษา ควรหลากหลายและใช้ประสบการณ์ที่ท้าทายความสามารถตลอดจนอธิบายเหตุการณ์ในบทเรียนที่ถูกต้องชัดเจน (Levey and Polirstok. 2011 : 19) (5) แนวคิดการจัดประสบการณ์แบบเรกจิโอ เอมีเลีย เชื่อว่า การเปิดโอกาสให้เด็กได้คิดประดิษฐ์ค้นพบด้วยตนเอง การเรียนรู้ที่มีค่าสำหรับเด็ก การมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมรอบตัวจะเสริมสร้างการรับรู้ที่มีความหมาย (Mathis. 2011 : 45) และแนวคิดการจัดประสบการณ์แบบไฮสโคป เป็นการเรียนรู้ที่กระตุ้นให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความรู้ ซึ่งผู้เรียนจะพยายามใช้โอกาสและสิ่งที่มีอยู่ในการสำรวจเหตุการณ์หรือความคิดสำหรับนำไปใช้กำหนดข้อความพยากรณ์หรือคาดการณ์ข้อมูลความรู้ร่วมกับเพื่อนคนอื่น (Kohn. 1993 : 219) ทั้งนี้จะเห็นว่าแต่ละแนวคิดและทฤษฎีที่นำเสนอมีส่วนสนับสนุนและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัยให้ประสบผลสำเร็จได้โดยนำมาออกแบบกิจกรรมการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาที่หลากหลายให้เหมาะสมกับพัฒนาการและความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคนเพื่อจะได้เรียนรู้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ

2. การสร้างและทดลองรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมมีองค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ 3) ขั้นตอนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ และ 4) การวัดและประเมินผลโดยมีกระบวนการจัดประสบการณ์ตามขั้นตอนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ประกอบด้วย 5 ขั้น ได้แก่ 1) ขั้นการสร้างความสนใจ 2) ขั้นเผชิญสถานการณ์ 3) ขั้นลงมือปฏิบัติ 4) ขั้นแลกเปลี่ยนและสรุปความรู้ และ 5) ขั้น การประยุกต์ใช้และประเมินผล ซึ่งผลการประเมินความเหมาะสมของรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญ พบว่า รูปแบบการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้มีความเหมาะสมระดับมาก ที่ปรากฏผลเช่นนี้อาจเนื่องมาจากผู้วิจัยได้ดำเนินการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ภายใต้เงื่อนไขของการวิเคราะห์บริบทปัญหา และความต้องการของผู้เรียนปฐมวัยในส่วนที่เกี่ยวข้องก่อนนำมาใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานประกอบการออกแบบรายละเอียดของรูปแบบตามกรอบแนวคิดการพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ รวมทั้งการพิจารณาตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงรูปแบบการจัดประสบการณ์ให้มีความถูกต้องเหมาะสม ตามกรอบแนวคิดการนำไปใช้พัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัยจากผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในรูปแบบที่พัฒนาขึ้น ก่อนนำไปทดลองใช้ ซึ่ง Joyce Weil และ Calhoun (2011 : 2) เห็นว่ารูปแบบการจัดการเรียนรู้ (Model of Teaching) เป็นการออกแบบกิจกรรมสำหรับใช้ตรวจสอบแบบแผนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นการพิจารณาว่าจะสร้างแนวทางการสื่อสารในการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างไรเพื่อใช้เป็นเครื่องมือหรือปัจจัยที่ส่งผลต่อศักยภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งรูปแบบที่มีประสิทธิภาพจึงต้องการเสริมสร้างให้ผู้เรียนเรียนรู้จนประสบความสำเร็จมากขึ้น ทั้งในด้านการคิดและระดับสติปัญญา รวมทั้ง Gunter, Estes และ Mintz (2010 : 64) เห็นว่า รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ดีจะดำเนินการจัดทำบนพื้นฐานของข้อมูลผู้เรียน และวิธีการเรียนรู้ของบุคคล สามารถนำไปใช้ในขอบเขตที่กว้างขึ้น เพื่อให้มีประสิทธิภาพในด้านการบรรลุผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้และควรมีคุณลักษณะใน การสะท้อนผลการวิจัยด้านการเรียนรู้ของบุคคล สอดรับกับจุดประสงค์และการวางแผนเพื่อประเมินผลการเรียนมีการ

สนับสนุนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้และจัดให้ผู้เรียนปฏิบัติผ่านกิจกรรมเฉพาะของรูปแบบและปฏิบัติกิจกรรมอื่นตามลำดับขั้นที่กำหนดอีกทั้งสามารถประยุกต์ใช้กับผู้เรียนหลายกลุ่มที่แตกต่างให้ประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ ซึ่งการพัฒนาแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมครั้งนี้ ได้ดำเนินการตามกรอบแนวทางและออกแบบบนพื้นฐานแนวคิดหลักการที่น่าเชื่อถือจึงส่งผลให้ได้รูปแบบการจัดประสบการณ์ตามที่ปรากฏในผลการวิจัยครั้งนี้

3. การศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า 1) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ตามรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบ มีทักษะทางภาษาทั้งองค์รวมและรายด้านเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ 2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ตามรูปแบบมีความพึงพอใจ ต่อประสบการณ์การเรียนรู้โดยรวมอยู่ในระดับมาก 3) ความคิดเห็นของครูปฐมวัยที่มีต่อรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่ปรากฏผลเช่นนี้อาจเนื่องมาจากรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์รวมสำหรับเด็กปฐมวัยได้รับการออกแบบภายใต้เงื่อนไขและองค์ประกอบด้านหลักการแนวคิดทฤษฎีที่ถูกต้องเหมาะสมสามารถประยุกต์ใช้ให้เชื่อมโยงกับบริบทและสถานการณ์การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนได้บรรลุผลตามเป้าหมายการพัฒนาทักษะภาษาของผู้เรียนผ่านกรอบแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมสังคมของไวท์ฮอสดส์ แนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยใช้สมองเป็นฐาน แนวคิดการจัดประสบการณ์ภาษาแบบธรรมชาติ แนวคิดการจัดประสบการณ์แบบเรกจิโอ เอมีเลีย และแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบโฮสโคป ซึ่งแต่ละแนวคิดมีจุดแข็งที่สอดคล้องกับบริบทการจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัย สามารถสนับสนุนให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องในชีวิตจริงได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองทั้งรายบุคคลและกลุ่ม ความเชื่อของเพียเจท์ เด็กอาจพูดตามที่ตัวเองต้องการอยากพูด แต่อาจยังไม่เข้าใจความหมายสิ่งที่พูด ส่วนไวท์ฮอสดส์ เห็นว่าเด็กจะพูดหรือใช้ภาษาเมื่อต้องการสื่อสารกับผู้อื่น ขณะที่การเรียนรู้ด้านการคิดก็จะเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วทุกครั้งกับเด็กเมื่อได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ตัวอย่างการเรียนรู้ภาษาของเด็กเริ่มต้นจากการแสดงภาพหรือสิ่งของให้เด็กรับรู้แล้วให้เรียกชื่อสิ่งดังกล่าวที่ถูกต้องและนำสิ่งของเหล่านั้นมาจัดกลุ่มหรือหมวดหมู่ด้วยความเข้าใจ การเรียนรู้ภาษาจึงมักจะจัดประสบการณ์ผ่านการเล่น การเคลื่อนไหว หรือการเลียนแบบ และการปฏิบัติเพื่อสื่อสารในสถานการณ์จริง นอกจากนี้การเรียนรู้ภาษาและการคิดของเด็กในระยะแรกจะเกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาด้วยสติปัญญาเบื้องต้น ซึ่งเป็นวิธีการเรียนรู้ภาษาผ่านการสัมผัสทางสังคม หรือการใช้ภาษากับผู้อื่นในชีวิตจริงและการคิดผ่านถ้อยคำภาษาเบื้องต้น (Pre-verbal thought) ที่เป็นการใช้ภาษาผ่านสถานการณ์ที่สนับสนุนให้เด็กเกิดความคิดไปพร้อมด้วยโดยมีผู้ให้คำแนะนำความหมายที่ถูกต้องไปพร้อมด้วย (Smidt. 2009 : 60-61) สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Andrews (2012 : abstract) ที่ได้ศึกษาประสิทธิผลของการเตรียมความพร้อมของเด็กชั้นอนุบาล ด้วยแนวคิดทฤษฎีคอนสตรัคติวิสต์ของ Piaget, Vygotsky, Erikson, High/Scope หรือโปรแกรมของ Reggio Emilia ที่ส่งผลต่อพัฒนาการของผู้เรียนด้านสติปัญญาการรู้คิดด้านภาษา ด้านสังคม ด้านอารมณ์ และพัฒนาการทางกาย ผลการศึกษาพบว่ามีนัยสำคัญทางสถิติของพัฒนาการด้านต่างๆ ของผู้เรียนเพิ่มขึ้นภายหลังการจัดประสบการณ์ตามแนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hoiland (2005 : DAI-2153) ได้วิจัยผลการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนเกรด 1 จากความคิดเห็นของครูผู้สอน จำนวน 203 คน และพบว่าครูผู้สอน ร้อยละ 72.8 เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการอ่านผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ตามแนวคิดสมองเป็นฐานเพิ่มขึ้น สนทนาโดยผู้สอนจะคอยรับฟัง สังเกตผู้เรียน ผ่าน การใช้คำถามปลายเปิดเสริมสร้างให้ นอกจากนี้ยังเห็นว่าการใช้หลักสูตรแบบโฮสโคปตามแนวคิดของโรงเรียนใน

สหรัฐอเมริกาได้นำไปใช้จะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเรียนรู้ควบคู่กับการเล่น โดยสนับสนุนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษา การใช้ภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รวมทั้ง การพัฒนาอารมณ์ทางสังคมของผู้เรียน ผู้เรียนมีโอกาสเลือก กิจกรรมและสนับสนุนให้สะท้อนผลสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องกระทำการผ่านการผู้เรียนได้เรียนรู้ด้านภาษา การใช้ภาษา ด้วยความตระหนักรู้ รู้จักปัญหาขณะที่ใช้ในภาษา สร้างความคิดรวบยอด การจำแนกเปรียบเทียบ จัดลำดับ การรวบรวมข้อมูลข่าวสาร การแก้ปัญหา การค้นหาคำตอบผ่านกิจกรรม การเคลื่อนไหว และการใช้ความรู้สึก อารมณ์ร่วมในการเรียน กิจกรรมบางส่วนจะเน้นให้ความสำคัญกับการเรียนด้วยการปฏิบัติ (Jackson. 2009 : 36-37) นอกจากนี้มีผลการวิจัยของ Hartman (2007 : abstract) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาผลการเผยแพร่ แนวคิด Reggio Emilia ประกอบการพัฒนาครูสอนระดับอนุบาล ใน South Carolina พบว่า ครูผู้สอนชั้น อนุบาล ส่วนมากได้นำแนวคิดนี้ไปใช้กับผู้เรียนระดับปฐมวัย ผ่านการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในบทเรียน ที่รับผิดชอบเพราะเห็นว่ามีประโยชน์สูงในการนำไปใช้จัดกิจกรรมแก่ผู้เรียน ถึงแม้จะเป็นโปรแกรมที่มีความ ซับซ้อนและเข้าใจยากในการนำไปปฏิบัติกับผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ครูปฐมวัยควรศึกษาทำความเข้าใจเกี่ยวกับรูปแบบ การจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างละเอียด ให้ครบทุกขั้นตอน เวลาที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ในแต่ละชั้น อาศัยยืดหยุ่นได้ตามความเหมาะสม ควรฝึกทักษะการใช้คำถาม เทคนิคการระดมสมอง เพื่อให้เด็กจะได้สื่อสาร ด้วยทักษะฟัง พูด อ่าน เขียน ไปพร้อมกัน
2. ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป
 - 2.1 ควรพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาแบบองค์ รวม สำหรับเด็กปฐมวัยแบบผู้ปกครองมีส่วนร่วม
 - 2.2 ควรทำการศึกษาทักษะทางภาษาแบบองค์รวม สำหรับเด็กปฐมวัยในกลุ่มเด็กปฐมวัย ที่มีความสามารถพิเศษทางสติปัญญา

เอกสารอ้างอิง

- กรวิภา สรรพกิจจานง. การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบฮาร์ทสที่มีต่อความสามารถ ทางภาษาของเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ. รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา. กรุงเทพฯ : เอดิสัน เพรสโปรดักส์, 2545.
- ภัทรธรา พันธุ์สีดา. การพัฒนารูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้แบบ SPARPS เพื่อเสริมสร้างทักษะ ทางภาษาของเด็กปฐมวัย. กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ กศ.ด. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2551.
- ภิญญาดาพัชฌ์ เพ็ชรรัตน์. “การศึกษาความเข้าใจของผู้บริหารและครูปฐมวัยเกี่ยวกับการปฏิบัติที่เหมาะสมกับ พัฒนาการทางภาษาแรกเริ่มของเด็กปฐมวัยในจังหวัดชลบุรี,” วารสารศึกษาศาสตร์. 19(3) :174- 176 ; มิถุนายน-กันยายน, 2551.
- วรนาท รักสกุลไทย. รวมนวัตกรรมทฤษฎีการศึกษาปฐมวัยสู่การประยุกต์ใช้ในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์สาราเด็ก, 2551.
- สุจินดา ขจรรุ่งศิลป์. รวมนวัตกรรมทฤษฎีการศึกษาปฐมวัยสู่การประยุกต์ใช้ในห้องเรียน. กรุงเทพฯ : สำหรับเด็ก, 2551.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. จิตวิทยาการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548.

สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา. รายงานผลการติดตามผลการดำเนินงานการจัดการศึกษาปฐมวัย
ประจำปีงบประมาณ 2553. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย
จำกัด, 2544.

Andrews, Tamar D. “Effectiveness of Preschool in Preparing Students for Kindergarten : A
Comparison of Early Childhood Curriculum Models,” **Dissertation for the Degree
of Doctor of Education**. Walden University, Minneapolis, MN., 2012.

Caine, Renate Nummela, Geoffrey Caine, Carol McClintic and Karl J. Klimek. **12 Brain/Mind
Learning Principles in Action : Developing Executive Functions of the Human
Brain**. Thousand Oaks, CA : Corwin Press, 2009.

Cook, Joan Littlefield and Cook, Greg. **Child Development : Principles and Perspectives
(2nd ed.)**. Boston : Pearson Education, Inc., 2010.

Gunter, Mary Alice, Thomas H. Estes and Susan L. Mintz. **Instruction : A Model Approach
(5th ed.)**. Boston : Pearson Education, Inc., 2010.

Harmer, Jeremy. **The Practice of English Language Teaching (4th ed.)**. Edinburgh Gate,
England : Pearson Education Limited, 2007.

Hartmann G. **The Hartman Report on Sustainability : Understanding the Consumer
Perspective**. Hartman Group, Bellevue, WA., 2007.

Hoiland, Erin E. “Teacher and Principal Perceptions of Use of Brain Research Finding in
Reading Instruction,” **Doctor’s Thesis, Seattle University**. United States –
Washington, 2005.

Jackson, Keenya. “A Comparison of The High Scope Curriculum and Alternative Curricula
Used to Prepare Pre-Kindergarten Students for Kindergarten,” **Doctor’s Thesis,
Walden University**. United States–Minnesota, 2009.

Joyce, Bruce, Marsha Weil and Emily Calhoun. **Models of Teaching**. 2011.

Kohn, Alfie. **Punished by Rewards : The Trouble with Gold Stars, Incentive Plans, A’s,
Praise and Other Bribes**. Boston : Houghton, Mifflin, 1993.

Levey, Sandra and Polirstok, Susan. **Language Development : Understanding Language
Diversity in Classroom**. Thousand Oaks, CA : SAGE Publications, Inc., 2011.

Mathis, Catherine. “What are Supports and Barriers to Using Social Constructivism And The
Regio Emilia Approach in State Funded Preschool Program in California?,” **Doctor’s
Thesis, California State University**. Fresno. Boston MA : Pearson Education, Inc.,
2011.

Santrock, John W. **Educational Psychology (3rd ed.)**. New York : McGraw-Hill Companies
Inc., 2008.

Smidt, Sandra. **Introducing Vygotsky**. New York : Routledge, 2019.

Woolfolk, Anita. **Educational Psychology (11th ed.)**. Upper Saddle River NJ : Pearson
Education, Inc., 2010.